

yret, at hun i syv Aar havde længtes efter den Dag, da hun kunde komme til at overraske ham herude; . . . og Udsigten til at faa dette Ønske opfyldt havde bidraget ikke uvæsentligt til, at hun havde overvundet sin Skræk for Landlivet og modtaget Fru Hassings Indbydelse.

Det var ikke lutter Nysgerrighed, der havde drevet hende herud. Hun havde, siden hun for syv Aar tilbage tog Afsked med daværende Kapellan Hansted, baaret paa en Slags Skamfølelse, som hun vilde befri sig for. Det var ret hurtigt efter deres Adskillelse gaaet op for hende, at den Interesse, hun havde næret for ham, ikke bundede i en saa ublandet Venskabsfølelse, som hun selv havde troet, men at der virkelig ved Samlivet med ham var gaaet et nordisk køligt Pust af Kærlighed hen over hendes Sjæl; og hun havde siden ofte følt sig nedværdiget ved Erindringen derom. Der var noget uudholdeligt ydmygende for hende i, at hun havde kunnet give, om saa blot en lille Flig af sit Hjærte bort til En, der havde giftet sig med en Bondepige; og hun havde ikke rigtig kunnet faa Ro i sit Sind, før hun havde ydet sig selv Oprejsning ved en Gang igen at føle hele sin Overlegenhed overfor ham; . . . men i denne